

BYGDØY, 28. jan. 1954.

Hr. Sigvard Sörebö,
G u d d a l.

Underskrivne arbeider nå med dei svara som er komne inn på spørjelista vår om skav (nr.7). I svaret Dykkar på sp.17 er det ein opplysning som eg gjerne vil vita meir om, og eg ville verta svært glad om De kunne hjelpe meg med det.

De fortel: "På Dingsöyr var det ei hella (svært lang) som ein kalla skavhella. Ho låg ute på tunet framfor skytja."

Eg ville gjerne vita kvifor denne hella vart kalla så og om ho vart nytta til noko sers, serleg om vart nytta under skavinga.

V y r d s a m t

Andreas Ropeid

Andreas Ropeid

S. og Fj.
Fjaler

Sttende:

Eg har no røkt etter om "Skavhella" på Dingsöyr. Det finst ikkje nokor slik hella lenger. Det har vore ættskiftning på garden. Høsa er flytte, nye hus er bygde, og tønna er omvølle.

Ho er "dei gamle" på Dingsöyr døde. Men eg hugsar godt at Anne H. Dingsöyr og Hans H. Dingsöyr tala om "Skavhella." "Me ongane sat ofte på Skavhell'ne bottenne sjytja o spela heimsonga", fortalde ho Anne.

"Skavhella" var ei lang flat steinhelle.

Det var godt rimelig at ein hadde slike heller og. For når det ylvra i været fram på vore, sat ein ofte ute "o sko". (Skov) Tønnet var gjerne blått i heiloysinga, og då var det fjelgsegare å bopa skavet ihop på ei hella.

Sumu hadde elles eit truflar dei la på kinn, fortalde Tore
Huseklepp, ein gamal mann som i stovra no. Det var fleire
høvla fjøler som det var sleg skar på bark.

Eit slikt truflar kalla dei "skarbakker." (Skarbakkar)

By kan tenja meg at slike "skarbakkar" hadde dei på garden
der dei vanta steinkeller.

Korleis desse skarbakkarane såg ut, kan eg ikkje seia. By har
berre høyst dei omtala.

Dale i Luning. 7de feb. 1904.

Vest-Dal

Sigvard Loreb.